

Stephanus

[illegible] Petri Honor et fortuna

viri literati comes.

HONOR & FORTUNA

Viri Literati

C O M E S.

Quod ita esse:

In votivum applausum

ILLUSTRISSIMO & REVERENDISSIMO D.

D. STEPHANO SKRZEBOWSKI,

Ecclesiarum; Cathedralis Posnaniensis Archidiacono Psceviensi; Collegiatæ S. Mariæ Magdalenæ Posnaniæ & Parochialis Bukoviensis Præposito, Causarum Curiæ Celsissimi Principis Episcopi Posnaniensis Auditori Generali & Judici.

Prælato Literarum & Literatorum Æstimatori;

GENEROSUS DOMINUS

PETRUS *Nałęcz* **GEMBICKI,**

Cohortis Loricatæ Commilito,

Scholæ Pòéseos Studiosus,

Die Innovationis Studiorum,

In Publico Academiæ Posnaniensis Oratorio

brevi Apologô

DEMONSTRAVIT.

Anno Domini 1767. Die 11. Julii.

POSNANIÆ, Typis ACADEMICIS.

HONOR y FORTUNA
Mężowi Uczonemu
HOLDUIE.
Co że ták ieſt:
Ná winſzowną pochwałę
JASNIE WIELMOZNEMU JEGOMOSCI X.
SZCZEPANOWI SKRZEBOWSKIEMU,
Kośćiołá Kátedralnego Poznańſkiego Archidyakonowi Pſzczewſkiemu, Kollegiaty S. Máryi Magdáleny w Poznániu, y Kośćiołá Farnego Bukowſkiego Proboſzczowi, Sądow J. O. Xćia IMCI Biſkupá Poznańſkiego Audytorowi Generalnemu.
Prałatowi Náuki y Uczonych ſzácuiącemu,
URODZONY JEGOMOSC PAN
PIOTR *Nálęcz* **GEMBICKI,**
Towarzyſz Znáku Pancernego,
Szkoły Rytmotworſkiey Uczeń,
W dźień Záczęćia Náuk,
W obecnośći Nayzacnieyſzych Gośći,
W publiczney Káplicy Akádemii Poznańſkiey
OPOWIEDZIAL.
Roku Pańſkiego 1767. Dniá 11. Lipcá.

W POZNANIU, w Drukárni AKADEMICKIEY.

Ad

Illustrissimum & Reverendissimum Dominum,

D. STEPHANUM SKRZEBOWSKI,

Ecclesiarum Cathedralis Posnaniensîs ARCHIDIACONUM PSCEVENSEM, Collegiatæ S. MARIÆ MAGDALENÆ Posnaniæ & Parochialis Bukoviensîs PRÆPOSITUM, Causarum Curiæ Celsissimi PRINCIPIS EPISCOPI Posnaniensis AUDITOREM GENERALEM & JUDICEM;

Dominum & MECÆNATEM AMPLISSIMUM.

MEditantibus Nobis creberrimè, atq; diuturna inter cogitamina studiosiùs perquirentibus, qualenā Tibi ILLUSTRISSIME DOMINE, *argumentum gratitudinis Nostræ proferre possimus; qualem officiorum nostrorum significationem elicere valeamus, obvenit tandem Nobis publicus Innovationis Studiorum Nostrorum Actus, quem* Nomini Honoriq; Tuo *debita cum veneratione dedicamus. Novimus enim perbelle benignissimam Voluntatem* Tuam, *qua in*

Almam Universitatē Cracoviensem, *in bonum Collegii Lubransciani*, *in partes Personarum Academicarum propendes*; *gloriamur omnes Gymnasii Posnaniensis Professores*, *singulari Tuo favore & benevolentia*, *cùm publicè*, *tum privatim Nobis exhibita*; *nequimus esse immemores præstitarum Nobis & Nostris Antecedaneis magnarum* Gratiarum Tuarum; *ac proinde ad persolvendas justissimas grates*, *ad publica perennis obsequii monumenta*, *omni jure omniq; titulo*, *nos obstrictos esse reputavimus*. *Prætermisimus nuper casu quodam in fausto* (*quod ingenuè fatemur*) *accōmodum hujusmodi testificationi nostræ campum*; *cùm in Anno currenti*, *secundo omine die secunda Martii*, *solennissimam* Inaugurationem ad Pscevensem Archidiaconatum *capesseres*, & *votivos cùm totius* Perangusti Capituli, *tum multorum* Majoris Poloniæ Primorum Tibi *delatos plausus haberes*; *contendimus igitur admissum resarcire damnū*, *atq*; *publico Actu præsenti*, *honorificam prælibati* Archidiaconatûs Psceveniss *accessionē*, *magnis* Tuis ILLUSTRISSIME DOMINE *Meritis & Virtutibꝰ non imparem grã tulamur*. *Innuimus magna* Tua *Merita & Virtutes*, *spectamus in* Te *præstantissimas Animi & Corporis dotes*, *contemplamur plurā* Munia Tua *pro bono* Ecclesiæ, Peraugu-

gu-

gusti Capituli, & *totius* Posnanæ Diæcesis *gloriosissimè gesta, sed illico recognoscimus, deesse Nobis tantam Eloquentiæ facultatem, non suppetere verborum copiā & styli apparatum, quo sufficienter cumulatèq; isthanc Virtutum & Meritorum* Tuorum *magnitudinem deprædicare queamus. Natam ad magnam Indolem* Tuam *Humanioribùs olim & Philosophicis in Gymnasio Lubransciano excoluisti Studiis, & statim uberrimi profectûs* Tui *luculenta exhibuisti indicia, dum pro Laudibus* Divinissimi JOANNIS CANTII Patriarchæ Nostri *in* Cathedrali Basilica *Oratorem egisti, ac expositas publicæ Disputationi Theses Philosophicas, cum publica distinctissimorum protunc* Hospitū *approbatione, cum notabili institutionis Academicæ gloria, propugnâsti. Inde capacissimum animum Theologicis intendisti Scientiis, in* Aula Dresdensi *exactam statûs publici peritiam & multam rerum conquisiisti experientiam, Sanctiones Canonicas ita docilissimô complexus es ingeniô, ut* Te Celsissimus Princeps THEODORUS Dux in Klewan & Zukow CZARTORYSKI, ANTISTES Noster Faventissimus, *primò* Notarium Actorum Officii Generalis Posnaniensis, *deinde* Canonicali *in* Cathedra sua *insignitum* Honore, AUDITOREM Generalē & JU-

DICEM *constituerit. Arduum hunc Judiciorum Spiritualium* Magistratum *gerens, aurô cedrôq; notandas profers Sententias, propositas Partium litigantium causas, conformiter juri & æquitati decidis, sicq; spectatô exemplô & vigilantia administras justitiam, ut omnes eam sitientes, exoptatum actionum suarum eventum, gratissimô animo consequantur. Geris præterea* Generalem Celsissimi PRÆSULIS VICARIUM in Spiritualibus, *regis subalterna Auctoritate amplissimā Diæcesim Posnaniensem, præes summâ prudentia & benignitate Ecclesiis, gubernas suavissimè Lectissimum Clerum & Populum, implicata causarum momēta promptissimè resolvis, ardua negotiorum molimina placidissimè moderaris. Præes (inquimus) subalternè universo hujus Diæcesis Clero & Populo, sed simul prodes integerrimæ vitæ* Tuæ *exemplo, nam relucet in* Te *fervens in DEUM pietas, ardens in Cœlorum Accolas devotio, propensissimus in bonum commune & proximi amor. Commendat* Te *ingenua Corporis maiestas, Vultûs benignitas, sermonis suavitas, oris affabilitas & facundia; commendat liberalis hospitalitas, tenerrimus animi candor, perjucunda morum comitas, distinguit* Te *plurimùm arbitra illa actuum humanorum prudentia, & præstantissimæ donum Sapientiæ.* Docta

Pié-

Poësis quantò aliis rarior & obsoletior venit; tantò Tibi *jucundior & in usu receptior est, cujus Artis publica etiam specimina praebuisti. Porro: adimples ad amussim,* PRÆLATE ILLUSTRISSIME *praecelsa, in Dei Ecclesia & Orbe Majoris Poloniae Munia, excellis pulcherrima dotum selectissimarum congerie, & eô ipso placuisti* Celsissimo PASTORI *multisq; aliis Principibus, conciliâsti* Tibi *speciales favores Primorum, Dignitariorum & Officialium Majoricae, imò totius Regni; devicisti corda utriusq; Cleri & Ordinis Equestris, adeò, ut* Te *singuli praecipua aestimatione, cultu & veneratione prosequantur. Veneramur & Nos Lubransciani Professores summam Auctoritatem* Tuam AUDITOR Illustrissime, *recolimus propensissimô studiô amplissimas Virtutes* Tuas *& Merita* Pervetustae Stirpis *claritate conspicua, & simul praestitas Nobis & Nostris Antecedaneis Gratias, officiosa cordium nostrorum gratitudine rependere exoptamus. Suscipe igitur benignô (quo prae caeteris polles) Animô, praesentem Aggratulationem & testificationem Nostram, in hac brevi pagella exaratam, cui has tenerrimas apprecationes adjungimus. Vive* PRÆLATE Dignissime, *tum è voto omnium cõmuni, tum è nostro speciali, omnigena ab Alto prosperitate circũfusus. Comitetur* Te *perpetuò* HONOR & FORTUNA *utì Virũ optimè Literatũ. Dei Ecclesiae Decus, Regni Ornamentũ, Procerũ Amor, Cathedrae & Diaeceseos Posnanae Deliciũ, Collegii Lubrãsciani Praesidiũ, praesis felix & incolumis, lõgaevùmq;* MECENAS Faventissime *vive. Ita apprecantur omnes:*

Illustrissimae & Reverendissimae Dominationis Vestrae,
Mecaenatis Amplissimi
humillimi servi.
Professores Academiae Posnaniensis.

ARGUMENTUM.

HONOR & FORTUNA occurrunt ſibi in Monte Parnaſſo, & alloquendo ſeſe peramanter, conqueruntur invicem ſuper calamitoſo ſtatu ſuo inter homines; in hac anguſtia poſtulant conſilium à Jove, qui ſuggerit eis ſententiam talem, ut Virum probè Literatum comitentur, quòd ab Eo ſint decenter conſervandi, facit certiores. Hoc Jovis effatum libenter acceptando HONOR & FORTUNA, ineunt ſecum fœdus, præſtandi unicè obſequium junctim Viro probè Literato.

SUblimem rutilans Phæbus radios per Olympum
Sparſerat igniferos, cunctas umbracula terras
Triſtia ſolverunt, & nondum roridus humor
Exſiccatus erat, Cœlos aſpecto ſerenos.
Tempus adeſt placidum, Cœli favet aura benigna,
Illiciô cujus, ſenſus redduntur amæni.

Hinc

RZECZ MOWIENIA.

HONOR y FORTUNA potykaią ſię z ſobą ná Gorze Parnaſie; y rozmáwiaiąc mile z ſobą, żalą ſię wzáiemnie ná nędzny ſtan ſwoy między ludzmi; w tey dolegliwości uprasząią o rádę Jowiſzá, ktory podáie im zdánie tákie, áby Mężowi dobrze Uczonemu hołdowali, upewniaiąc że u niego przyſtoynie záchowani będą. To zdánie Jowiſzá przyimuiąc chętnie HONOR y FORTUNA, czynią z ſobą przymierze, że ſzczegulnie Mężowi dobrze Uczonemu, uſługę ſwoię wſpolnie świadczyć będą.

GDy iaſnoświetne Słońce po Niebie promienie
Rozrućiło ogniſte, á záś z ziemi ćienie
Ponure zeſzły, ieſzcze dobrze ranna roſa
Nie oſchła, ſpoyzrzę pilno ná gorne Niebioſa.
Czás miły wprawdźie ſłuży, y weſoła chwila
Czym ſię náſzych umyſłow iſtota rozmila.

Hinc animus, Pindi montoſos viſere colles
Venerat, & celeres avidus cùm dirigo paſſus,
Ecce meas fremitus ſubitò tranſverberat aures.
Obrigui, tremuere fibræ, cor pectora pulſat,
Mens inopinato percellitur ipſa timore.
Attamen attonito Montis ſublime cacumen
Pierii patefit; parvum poſt temporis inſtans
Rixantis populi numeroſam cerno cohortem.
Urget velle meum cur hæc odioſa caterva
Diſcordes motus inter ſe ſuſcitet illic?
Conſcius aſt non ſum cur iſthæc prælia fiant!
Res ſecreta nimis vires animi fugit omnes.
Me magis infeſtat conſueta cupido ſciendi,
Ardua nectareo lenit dulcore viarum.
Hæc vix prætereo, viſus mihi ſubjicit umbram,
An potiùs binas veſtitu ſplendidiores
Perſonas, quarum præcelſas tegmine portas
Prima Poli tangens caput aſtris intulit ipſis,

Al-

W tym pospieszyć ná Parnas ochotá wysoki
Przystąpiłá, y gdy iuż spieszne czynię kroki,
W tey podroży gwałtownie coś mi raźi uszy,
Zdrętwiałem, wnętrznośći drżą, serce się poruszy,
Myśl oraz niespodźiána nápełnia się trwogą.
Zátrwożonemu iednak Parnas Gorę srogą
Pokazuie widocznie, w krotkim potym czáśie,
Tłum ludźi liczny widzę w sprzeczkách y w chałaśie,
Zostáiących, ćiekáwość, tá niezgoda czemu?
Ná támtym mieyscu wszczęta? czy ieden drugiemu
Ustąpi? dowiedźieć się odwagá dáremna,
Rzecz między niemi skryta, y mnie iest táiemna.
Mnie chęć wiedzenia zwykła tym bárdźiey zdeymuie,
Drog záwiłych przykrośći słodyczą cukruie.
Ledwo tych miiam, zmysł mi wskázuie widzenia
Cień, czyli raczey Osob dwoch wyobrażenia
Pięknie przybránych, z ktorych Pierwsza brámy Niebá
Swą głową dotykáiąc wzniesła się pod Febá,

Altera divitias cunctis tribuendo latenter
Allexit celerem populi pro munere turbam.
Hêu me felicem! rerum ſecreta ſcientem!
Quòd formaretHONOR blãdas FORTUNA loque-
Cognovi, calçar dicendis addidit auris, (las
Addidit & totus Capiti propoſitus Actus.

Viribûs hoc acriùs tentabo ẽxponere totis
Tam celebri Feſto Lubranæ ſtante Minervæ.
VosAuditores (quos ornat Gloria, Virtus,
In Superos Pietas ſummo diſtinguit honore)
Dicturo quæſo faveatis mente benigna,
Sufficiet tantæ pro cæpto munere Cauſæ.

Non eſt FORTUNÆ triſtes oſtendere vultus,
Quam talem cernens Numen miratur HONORIS.
Viſit eam, dicens: celebris Regina Deorum!
Cur faciem pingis torvo pallore gravatam?

O

Druga ſkryćie drogiemi ſzáfuiąc ſkárbami,
Poćiągnęłá lud prędko hoynemi dárami.
Ach, co ia zá ſzczęśliwy! w ſkrytośćiach ćwiczony!
Ze FORTUNA mowiłá y HONOR wzgardzony
Poznałem, do mowienia przydáło ſłyſzenie
Więcey otuchy; cáłe rzeczy Przełożenie.

Chcę to wſzyſtko wyłożyć cáłemi śiłami,
Gdy Lubrańſka Minerwa dźiś świętuie z Námi.
Was Słuchacze *(ktorych to zdobi Chwałá, Cnotá,*
Wywyżſza Pobożnośći ku BOGU ochotá)
Mnie máiącemu mowić ſprzyiayćie łáſkáwie
Proſzę, dość ná tym będźie záczętey rozſpráwie.

Gdy FORTUNA twarz znágła ſmutną pokazuie,
Táką widzący HONOR, wielce ſię dźiwuie,
I przyſzedł do Niey, mowiąc: wſpaniała Bogini!
Czemu ſię nádzwyczaynie twa rumianość śini?

O FORTUNA mihi tua tristia vota revela!
O FORTUNA mihi cordis secreta repande.!
Post hæc dicta, diu tanquam sub pondere terræ
Anxia, singultus Cælos profudit in altos:
Numina Divino flectentia sidera nutu!
Vos in suppetias miseræ succurrite quæso.
Quæ Regina fui de Vestris Sedibus orta!
Nunc sum mancipium; quãtumvis cõmoda cunctis
Præsto, tamen multis ingratis præsto favorem,
Qui me dedecorant, contemnunt, munera larga
Præbentes aliis, his, quos ego Numen adivi.
Illa mihi tantùm præbent solatia mæstæ,
Quòd prodesse queam Dominis clarisq; Dynastis,
Hi quoq; longa solent etiam benefacta ferire,
Obsequiumq; meum non grata mente rependunt,
Me miseram! miseram! gratîs mea divido dona.
Hæc ego (plangit HONOR) pariter de stirpe De-
Prognatus patior, quæ tu Soror o veneranda! (orũ
In-

O FORTUNO! wyiaw mi ſmutne upragnienia,
O Sioſtro! wzdy mi powiedz twoie użalenia.

Po przemowie HONORU, iák z pod źiemi głoſy
Fraſobliwa FORTUNA czyni pod Niebioſy:
Bogowie! ktorzy gwiazdy rządźićie ſkinieniem,
Mnie w ſmutku poratuyćie nędzną poćieſzeniem.
Ktoram byłá Krolową z waſzego Mieſzkánia
Pochodząca, niewolą ćierpię náygrawánia,
Choćiaż wygody czynię, świadczę łaſk ták wiele,
Niewdźięczni ludźie mnie lżą, gardzą memi śmiele
Dárámi, tym ie dáiąc, ktorych ia FORTONA
Zbogáćiłam. Szczegulnie ztądem poćieſzona,
Ze mogę pomodz Pánom, Zacnośćią Imienia
Záſzczyconym, lecz y Ci dobrego czynienia
Moiego nie zważáią, bez wdźięczności miáry,
Ach mnie nędzney! roſpraſzam dármo moie dáry.

Toć ia (nárzeka HONOR) zárownie zrodzony
Z krwi Bogow, ćierpię, co Ty Sioſtro!ućiśniony,

Cier-

Injuſtè páteris, ſimilis me torquet abuſus
Emeritos ornare volo, conferre labori
Præmia deſervita volo, plerumq; ſequuntur
Me tamen immeriti, rapiunt perſæpe maligni
Illi me perdunt, te Numen! deſpiciendo,
Quos dederas nummos diſpergunt præpete luxu.
Hîs dictîs FORTUNA magis turbata, per amplas
Scandit iter ſemitas, Pindi linquendo vireta.
Clamat HONOR: Numen! quid agis? te vertere po-
Hìc potiùs contra mala talia conſule mecum. (ſco;
Verſa Deæ facies, HONOR os in verba reſolvit:
Illuſtrant unum Cœlum Sol Lunaq; pernox,
Caſtor tum Pollux Pelago duo ſidera lucent,
Et caput humanum duplex oculus cohoneſtat
Expedit & Nobis ut ſemper fœdere juncto
Unum dotemus, junctim faveamus ut uni.
Hæc ubi dixit HONOR, ſedit; FORTUNA vicis-
Florigero protunc in ceſpice ſedit, uterq; ſſim

Sol-

Cierpisz niesprawiedliwie, to mnie dręczy temu
Chcę zasłużonych zdobić, nagrodę każdemu
Zapracowaną oddać, iednak mnie ścigaią
Ludźie mniey zasłużeni, niegodni chwytaią.
Inni mnie trácą, Tobą brzydząc się Boginią
Dáne przez Ciebie skárby rozrucone czynią.
Temi słowy FORTUNA bárdźiey zátrwożona
Odchodźi, opuszczaiąc Parnásowe grona.
Woła HONOR. Bogini! co czynisz? wroć proszę,
Raczey tu przećiw złemu rádę złożyć wnoszę.
Wraca FORTUNA, HONOR záczyna swą mowę:
Rozświeca iedno Niebo, Słońcá Xiężycowe
Swiátło, Kastor y Pollux Morzu przyświecáią;
Głowę ludzką dwie oczy iednę ozdobiaią.
Więc y nam przynáleży, byśmy w zwiąsku stáli.
Jednego bogaćili, iednemu sprzyiali.
To wyrzekłszy śiadł HONOR, FORTUNA wzáiemnie
Siádłá ná darniu z kwiátow, y niepodaremnie,

Sollicito nisu studiosè præmeditantur:
Libera cûi possint submittere colla catenæ?
Obsequium præstare cui de lege tenentur?
Proponit FORTUNA JOVEM, qui Judicis alti
Officium præstet, dubios prudente resolvat
Indole Nos Socios; super id consentit HONORq́;.
JUPITER (ambo rogant) celsi moderator Olympi!
Qui mare, qui terras, qui Cœlos dirigis unus,
Per Te sacra refert æqualia munera Virtus,
Effatis cadat æqua tuis Sententia nobis.
ARBITER eja Poli dubium causamq́; relatam
Discutit absq́; mora, simul omnia jura revolvit
Fortunæ profugæ, nec non querulantis *Honoris:*
Quatenus ambobus debetur splendida sedes.
Sperat *Honor*, *Fortuna* pavet, sed sperat, uterq́;
Decretum votis supponit habere benignum.
Nec spes vana fuit, dum Sceptrô JUPITER almus
Signa dedit lati decreti, surgit uterq́;,

Au-

Bo Oboie troſkliwie o tym przemyśláią:
Komu poddáć ſwe kárki dobrowolnie máią?
Komu czynić uſługę powinni przez prawo?
Chce ſię zdáć ná JOWISzA FORTUNA; ten żwawo
Aby urząd Sędźiego obiął, ich wątpienie
Roztrząſł mądrze; HONOR *dał ná to zezwolenie.*
JOWISZU (Oba proſzą) ktory rządźiſz Niebá.
Ktory ſám Morze, Ziemię kieruieſz, iák trzebá,
Przez Cię ſię wſzemi Cnotá bogáći dárámi,
Niech twemi o Nas padnie zdánie wyrokámi.
Więc JOWISZ rzecz tákową máiąc przełożoną,
Roztrząſa bez odwłoki, Obu práwá z oną
Rowna, by ſię część Obom doſtáłá przyſtoyna,
HONOR *ufa,* FORTUNA *ieſzcze nieſpokoyna,*
Ufaią iednák Oba, iż wyrok ſowity
Odbiorą, gdyż ten Sędźia ieſt nie poſpolity.
Ani była daremna nádźieiá; gdyż znaki
Berłem ſwoim dał JOWISZ, wyrok będźie táki:

Auribûs arrectis auscultat, panditur ecce
Ore JOVIS, querulis Sociis Sententia talis.
Tristis *Honor! Fortuna* gemens! dilecta progago,
Cùm vos Terrigenæ dignè servare recusent,
Deberem potiùs vos inter sidera ferre,
Quàm spreto statui, tantæq; exponere cladi.
Sed quia germen adhuc unum telluris habetis,
Quod colat, observet, Vos & propugnet in Orbe,
Nempe *Viros Doctos*, his Vos præbete favorem,
Obsequium, veramq; fidem juretis iisdem;
Sic ego decerno, placeat sententia vobis.
Hoc *Jovis* edictum recipit *Par* fronte serena,
Gestit HONOR, FORTUNA juvat, lætãtur uterq; ,
Atq; sonos gratos conjunctis vocibûs edunt.
Jupiter! ambo Tibi grates persolvimus amplas,
Pro tanto effato nostrum relevante dolorem,
Quòd nobis *Homines Doctos* inveneris, illis
Illis duntaxat tribuemus munera nostra,

Illis

Po wstáią, nádstáwiaią uszu, aż wypada,
Z ust JOWISZA dla Obu tákowa porada.
Smutny HONORZE! smutna FORTUNO! cne plemię!
Gdy was ći nie szánuią, ktorym dałem źiemie,
Słusznie bym was iuż przeniost w gwiazdźiste Niebiosy,
Aby was nie smućiły ták przećiwne losy.
Lecz że ieszcze ná źiemi iest szczep ieden przećie;
Ktory was czćić, szánowáć, bronić umie w Swiećie.
Tym są Męże Uczeni, ktorym wy sprzyiayćie,
Usługi y prawdźiwey wiáry dotrzymayćie;
Ták ia stánowię niech się podoba me zdánie.
Wesoło wnet przyimuią Oba to skazánie,
Wesoł HONOR, FORTUNA pomaga, Oboie
Cieszą się, wspołem wdźięczne czynią głosy swoie.
JOWISZU! niech Ci będą dźięki nieskończone,
Ze zámysły przed zdánie twe uszczęśliwione
Są násze, żeś nam Ludźi wynálazł Uczonych,
Im tylko dárow będźiem życzyć przyrodzonych,

Illis conjunctim semper famulabimur ambo.

Vir sapiens (affatur *Honor*) Vir ritè peritus,
Perbene Te *Fortuna!* colet, me extollet *Honorem*,
Nam memini dudum, *Sapiens* quod dixerat unus:
Fortunam reverenter habe, reverenter Honorem.
Ergo Soror dilecta veni! lustrabimus ambo
Doctrinæ Sedes, Ludos, Gymnasia quæq;,
Atq; Viris doctis dabimus suffragia junctim.

Frater! (ait *FORTUNA*) videto! rite Peritum
Prælatum Posnæ, STEPHANI vel Nomen habentem,
Assistamus Ei. Bona sors! (gaudens *HONOR* inquit)
AUDITOR STEPHANUS florescat Nostra *Corona.*

Hoc totum didici in Parnassi monte bicolli,
Auditos refero sermones, nuntio visa,
Si quid præterii, Tyroni parcite quæso,
Jam *Fortuna* VIRUM DOCTUM comitatur *Honorq;.*

Ad Vos o Socii! recitatum dirigo carmen,
Vultis *Fortunâ?* si vultis *Honore* potiri?

Ornet

Im złączeni będźiemy usługiwać wiecznie.

Mąż dobry (mowi Honor*) Mąż biegły, koniecznie*

Ciebie FORTUNO uczći, Mnie w gorę wynieśie.

Przyszło mi w pámięć, powieść, co Mądrego nieśie:

Czciy Fortunę, miey oraz Honor w szánowaniu.

Więc podź kochána Siostro! ku przepatrywániu,

Stolic Náuk, Szkoł, oraz mądrego Cwiczenia,

Tám báwiącym dodámy swego wspomożenia.

I owszem: Bráćie miły! (wnet Fortuná *mowi)*

Przypátrz się w tym Mądremu Mieśćie PRAŁATOWI,

SZCZEPANOWI. Rzekł Honor: *dobra nászá; czemu*

Odtąd AUDYTOROWI służmy Poznańskiemu.

Com ná gorze Parnasu doświadczył wysokiey

To wszystko głoszę, wadze poddáiąc głębokiey

Waszey, ieżlim co chybił, przepuśćie wiekowi;

Honor z Fortuną *służy Mądremu Mężowi.*

Do Was o Wspoł Uczniowie! wiersz kończąc kieruię,

Jeżli chcećie Honoru, Fortuny? *(winszuię)*

Ornet Vos Studium, morum commendet honestas,
Nobile Par illud sic acquiretis abunde.
Nunc animos vestros doctæ sacrate Minervæ,
Nunc vestris Studiis incumbite pectore toto,
Quominus elapsum tempus doleatis, ùt ille
Pænituit vecors, qui suspiraverat olim:
O mihi præteritos referat si JUPITER annos!
Scirem nunc Studiis impendere tempus amicum.
Dat vobis hilares ignita Canicula ludos,
Palladis à gremio cunctos avertit Alumnos,
Otia post tandem placidæ finita Vacunæ,
Ad consueta Scholæ redeatis munia. DIXI.

Niech Was zdobi Náuká y Cnotá skutecznie,
Dostąpićie tey Pary zacney dostátecznie.
Teraz chęći poślubćie Minerwie Uczoney,
Przyłożćie się do Náuk z chęći nie zmyśloney,
Abyśćie ná strácone nie płakali czásy,
Ják ow leniwy płákał, zważywszy kompasy:
O gdyby mi BOG wrocił przeszłe látá moie,
Uczyłbym się naypilniey, znosząc szkolne znoie.
Teraz wam Kanikułá odpocząć pozwala,
Ktora Uczniow od Szkoły w tym ćzáśie oddála,
Gdy zaś krotkie Wakuny *zákończyćie chwile,*
Do zwyczaynych prac Szkolnych powracayćie mile.

Biblioteka Jagiellońska
stdr0023567